

Між світами

КУПИТИ

Світ, у якому мешкають Еллері, застряг у зимі, яка триває вже п'ять років. Вони не вірять у магію, богів чи надприродне. Адже якби щось із цього справді існувало, їх край не залишили б напризволяще.

Нокс - із тих, у кого не вірять Еллері. Він магічний помічник з Іншого Світу на межі реальності та потойбіччя, що стежить за укладанням угод між людьми й демонами. Та одного дня Ноксу доводиться рятуватися від цих самих демонів, свідком чого випадково стають саме Еллері.

Пролог

Арабель

Посеред кукурудзяних полів, у центрі країни, у глушині, на перехресті двох доріг стояв обвітрений дерев'яний стовп. Головна дорога була відрізком коричневого бурого гравію, закатаного в шар асфальту, який поєднував два сусідні маленькі містечка. Інша дорога сполучала декілька сімейних ферм. Мало хто, крім місцевих жителів, подорожував ними, оскільки туристам там не було на що дивитися, крім кукурудзяних стебел влітку та незасіяних полів взимку. На стовпі виднілися дві криві побиті дошки. Написи, що позначали номери маршрутів, вицвіли, фарба зблякла від часу, дощу й сонця. Під ними на шматку фанери, прибитому до стовпа, була нашкрябана червоною фарбою одна застережлива фраза:

«ОСТЕРІГАЙТЕСЯ УКЛАДЕНИХ ТУТ УГОД».

Арабель насміхалася над попередженням, з'їжджаючи на узбіччя, паркуючись на стоянці й вислизаючи з нагрітого салону на прохолоду. Вона насунула шапку на вуха, але пасма сивого волосся вибилися з-під неї. Жінка подмухала на руки, щоб зігріти пальці, коли дивилася на вивіску. Височезний дуб із товстим гіллям стояв за кілька метрів від неї, затуляючи тьмяне світло полуденного сонця. Коли вона наблизилася, її шкіру стало поколювати від потужної мерехтливої сили, що надходила від цього перехрестя. Пересічна людина не змогла б її відчутти, але вона була далеко не простою і тремтіла в передчутті чогось особливого.

Арабель приїхала з міста до цього священного місця і провела цілий ранок, блукаючи звивистими дорогами, поки нарешті не знайшла потрібне. Мешканці сусідніх містечок не надто охоче ділилися інформацією, але їй все ж вдалося зібрати докупи деякі свідчення. Моторошне попередження лише підтвердило її здогадки, що вона знайшла місце, яке шукала, і жодний напис не зупинить її від досягнення мети. Не через те, що вона пообіцяла собі отримувати знання та вміння. Не після того, як з неї сміялися члени її товариства, які більше цікавилися палінням пахощів і продажем ефірних олій, аніж пошуком справжньої сили. Арабель покаже

їм результат, коли все буде сказано і зроблено. Вони вклоняться їй із побожністю і повагою, коли жінка повернеться з благословенням.

Незважаючи на занедбаний знак, перехрестя було доглянутим, і, судячи з недавніх підношень, розкиданих під знаком, — букет гамамелісу, пірамідка інжиру, дерев'яна фігурка у вигляді собаки та вотиви з почорнілими від вогню гнотами — деякі жителі регіону досі шанували хтонічну богиню. Зрештою, вона була покровителькою врожаю і було б нерозумно гнівити її, адже це вплинуло б на врожай наступного року.

Арабель тихцем посміхнулася. Ах! Ці дихотомічні переконання! Остерігатися, але все одно благати. Підтримувати святе місце, але берегти його в таємниці. Вона зрозуміла, чому тут не було ні вівтаря, ні притулку. Перехрестя — це не кінцевий пункт призначення, а місце між однією точкою шляху та іншою. Межовий простір, де бар'єр між світами був найтоншим. Ідеальне місце, звідки можна було молитися богам. Небезпечне місце, якщо вірити знаку.

Неважливо. Вона знайшла його попри невиразні натяки в інтернеті та недоброзичливого й настороженого працівника на заправці за кілька миль звідси, який намагався відрадити її від поїздки. Відкривши косметичку, вона зняла сонцезахисні окуляри, кинула їх у велику полотняну сумку на плечі й оновила макіяж. Потім розправила блузку під вовняним пальтом, розгладжуючи складки й змахуючи з неї крихти, що залишилися після довгої дороги.

Вона була рада, що вдягла під спідницю легінси, бо раптовий холодний вітер, що віщував наближення зими, шмагав по щиколотках.

Арабель ніколи раніше не робила нічого подібного.

Звичайно, вона все життя знала про богів і богинь, про трьох головних божеств — бога неба, богиню морів і богиню мертвих. Згідно з міфами, царство землі було нейтральною зоною між ними — простором людей, але діти богів та їхні творіння влітали й вилітали з людського світу, коли їм заманеться.

Вона молилася і робила жертвоприношення й раніше.

Але це було вперше, коли Арабель вирішила звернутися до богині з проханням. Вона прочистила горло і ступила на середину стежки, її чоботи залишали сліди в жорсткій багнюці. Жінка голосно й виразно промовила:

— Шановна богине, я хочу укласти угоду.

Із сумки дістала банку настоящего на меду вина, гілочки свіжої м'яти й перезрілий гранат із місцевого супермаркету — найкраще, що змогла знайти перед настанням зими. Вона поставила їх на іншому боці перехрестя під знаком, потім відійшла назад і стала чекати.

Хвилини минали. Черговий порив вітру скуйовдив її волосся та одяг. Обтяжені снігом хмари скупчилися над головою, на мить затуливши пейзаж тінню, перш ніж сонце знову визирнуло з-за обрію. Вона чекала.

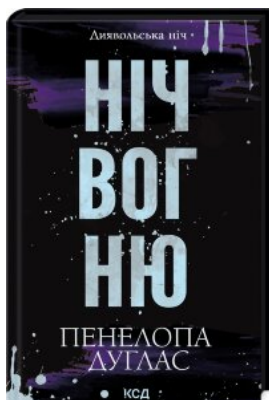
І дочекалася. Тривога вирувала всередині неї. Прокотилася ще одна хмара, зануривши місцевість у таку глибоку темряву, що тіні, які відкидало дерево, розчинилися в ній. Замість того, щоб понестися далі, хмара дивом застигла на місці. Над головою пролунав аномальний для цієї пори року грім, і Арабель охопили страх і хвилювання. Почав накрапати дрібний дощ зі снігом, стукіт якого по кукурудзяному бадиллі наповнив повітря тихим гулом.

Колір неба став ще темнішим, наче раптово настали сутінки, а навколо неї вирости й подовжилися тіні.

Вони ковзали й звивалися, спотворені та гарячкові, а потім ковзнули до її жертвопринесення. Хвиля темряви здійнялася і розбилася об приношення, наче вода, що накрила піщаний замок на березі. Коли згусток тіні відступив, дари зникли.

Арабель стримала подих, коли три хиткі фігури, відірвавшись від бурливої маси, рушили до стовпа навпроти неї й повільно перетворилися на вертикальні аморфні силуети. Тіні здригнулися, об'єдналися в напівтверду форму і з тріском розпалися на три тіла в капюшонах, безликі, за винятком надто червоних очей, які яскраво світилися. Вітер не шелестів їхніми шатами, і мокрий сніг проходив крізь них. Вони дивилися на неї, не кліпаючи і не рухаючись. Дорога лежала між нею і страшною трійцею.

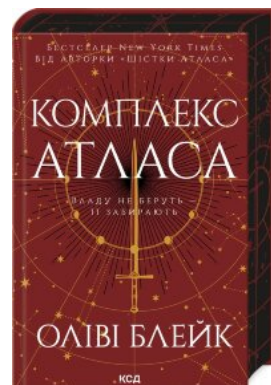
Рекомендована література

Ніч вогню. Книга 4.5

Грішник. Книга 2

Комплекс Атласа.
Книга 3

Ураганні війни. Книга 1

Ковен. Книга 1

Оksamитова обітниця

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ